

Arrest

nr. 237 640 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. H. G. SOETAERT
De Selliers de Moranvilleaan 84
1082 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 februari 2020 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. H. G. SOETAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij werd op 25 december 1962 te Mbuyi-Mayi (Dem. Rep. Congo) geboren en bezit de Congolese nationaliteit.

Verzoekende partij kwam in het Rijk binnen op 11 april 2011 door middel van een visa kort verblijf – type C geldig tot 10 mei 2011.

Op 28 juni 2011 diende verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in. Op 17 oktober 2011 werd deze aanvraag door verwerende partij geweigerd. Een verzoekschrift werd bij Uw Raad ingediend op 9 december 2011. In een arrest van 11 maart 2015, nummer 85.003 heeft Uw Raad het verzoekschrift verworpen.

Verzoekende partij diende op 5 september 2014 een aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag werd op 2 december 2014 door verwerende partij geweigerd. Een verzoekschrift werd bij Uw Raad ingediend op 8 januari 2014.

Zij diende ook op 8 oktober 2015 een andere aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 31 maart 2016 diende zij een complement aan deze aanvraag bij verwerende partij in. Op 4 juli 2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door verwerende partij en een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar gegeven. Een verzoekschrift werd bij Uw Raad ingediend op 24 augustus 2017.

Per arrest van 30 november 2018, nummer 215.894 heeft Uw Raad deze twee verzoekschriften verworpen.

Op 19 juli 2019 diende verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in met haar schoonzoon, A. J. D., van Portugese nationaliteit, op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij nam op 17 januari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf.”

Dit feitenrelaas is correct en vindt steun in het administratief dossier.

1.2. Op 17 januari 2020, met kennisgeving op 21 januari 2020, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.07.2019 werd ingediend door:

Naam: N. K.

Voornamen: L. A.

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 25.12.1962

Geboorteplaats: Mbuji-Mayi

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.07.2019 gezinshereniging aan met haar schoonzoon, zijnde A. J. D., van Portugese nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort DR Congo (OP0103416) op naam van betrokkene, afgeleverd op 16.09.2016

- 'attestation d'indigence' n°01/DUAS.SONA/B.2/1381/2011 dd. 24.08.2011 en PV dd. 24.08.2011, opgesteld na de aankomst van betrokkene in België: deze documenten maken geen melding van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit deze documenten zou moeten blijken dat betrokkene de nodige financiële steun nodig had en ontving, maar dat dit niet bewezen werd aan de hand van de in het kader van deze aanvraag voorgelegde geldstortingen.
- bewezen geldstortingen vanwege derden (zoon en schoondochter) aan betrokkene dd. 01.02.2008, 08.01.2011, 26.01.2011 en 01.02.2011: deze geldstortingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.
- overzicht geldstortingen ING voor bankrekening (...): echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt wie de titularis is van deze rekening. De titularis van deze bankrekening ontvangt diverse kleinere bedragen vanwege de referentiepersoon en derden, maar stort zelf ook sommen aan derden, waaronder betrokkene. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van financiële steun aan betrokkene, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel betrekking hebben op de situatie in België, en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- onleesbare documenten ING
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de maanden januari 2019, april 2019 en juni - augustus 2019
- loonfiches op naam van de dochter van betrokkene, partner van de referentiepersoon, voor de periode januari – april 2019
- documenten betreffende de aangehaalde inburgering van betrokkene: inburgeringsattesten dd. 03.07.2013 en 25.11.2014, attest cursus maatschappelijke oriëntatie (15.04.2013 – 17.05.2013), ongedateerd vrijwilligersattest, certificaat Nederlandse les dd. 29.06.2015, attesten stad Brussel cursus Word dd. 04.03.2016 en Internet dd. 24.03.2016, attesten vzw Solidariteit voor het Gezin opleiding 'dementie' dd. 03.12.2018 en 'basiscursus vrijwilligers' dd. 01.04.2019; attest vrijwilligerswerk vzw Solidariteit voor het Gezin dd. 08.07.2019, verklaringen op eer vanwege derden

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze effectief onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot et grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van het algemeen beginsel van goed bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel licht toe:

(...)

Liminaires :

Constatons que la décision entreprise a été notifiée tardivement, elle ne peut aussi sortir ces effets (article 52 - AR 8 10.1981)

A. Preuve de la dépendance

Si la partie adverse énumère certaines des pièces déposées, elle retient :

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze effectief onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Il s'agit d'une interprétation inexacte :

Notons tout d'abord que fut produite une attestation d'indigence de la requérante.

La Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt YUNYING JIA (Arrêt C-1/05 du 9 janvier 2007), précisé ce qu'il faut entendre par personne « à charge ». Il ressort dudit arrêt que:« (...) l'article 1er, §1, sous d) de la directive 73/148 doit être interprété en ce sens que l'on entend par « [être] à [leur] charge » le fait pour le membre de la famille d'un ressortissant communautaire établi dans un autre État membre au sens de l'article 43 CE, de nécessiter le soutien matériel de ce ressortissant ou de son conjoint afin de subvenir à ses besoins essentiels dans l'État d'origine ou de provenance de ce membre de la famille au moment où il demande à rejoindre ledit ressortissant. L'article 6, sous b), de la même directive doit être interprété en ce sens que la preuve de la nécessité d'un soutien matériel peut être faite par tout moyen approprié, alors que le seul engagement de prendre en charge ce même membre de la famille, émanant du ressortissant communautaire ou de son conjoint, peut ne pas être regardé comme établissant l'existence d'une situation de dépendance ».

Le conseil avait dans sa demande spécialement rappeler deux autres points :

41. S'agissant de l'article 6 de la directive 73/148, la Cour a jugé que, en l'absence de précision quant au mode de preuve admis pour que l'intéressé démontre qu'il entre dans l'une des catégories visées aux articles 1 er et 4 de ladite directive, il faut conclure qu'une telle preuve peut être faite par tout moyen approprié (voir, notamment, arrêts du 5 février 1991, Roux, C-363/89, Rec. p. I-1273, point 16, et du 17 février 2005, Oulane, C-215/03, Rec. p. I-1215, point 53).

42. Par conséquent, un document de l'autorité compétente de l'État d'origine ou de provenance attestant l'existence d'une situation de dépendance, s'il apparaît particulièrement approprié à cette fin, ne peut constituer une condition de la délivrance du titre de séjour, alors que par ailleurs le seul engagement de prendre en charge le membre de la famille concerné, émanant du ressortissant communautaire ou de son conjoint, peut ne pas être regardé comme établissant l'existence d'une situation de dépendance réelle de celui-ci.

Madame était donc indigente dans son pays de provenance et de nationalité.

En cas de retour dans ce pays, elle le redeviendrait de facto.

Cela créerait aussi un préjudice plus important à cette famille dans l'attente de son retour. On ne comprend pas ici le principe de proportionnalité. On peut aussi affirmer que la requérante ne pourrait, d'aucune manière, être séparée du membre de sa famille dont elle dépend.

La décision entreprise est une mesure d'éloignement déguisée, celle-ci est-elle effectivement nécessaire afin d'assurer l'effectivité du droit de séjour ? La réponse est évidemment négative.

Selon le conseil, il n'est pas certain que soit exclu de la Directive 2004/38, la situation par laquelle le regroupant devient dépendant financièrement sur le territoire du ressortissant européen ou assimilé. (lu avec ce principe de proportionnalité).

La ratio legis de la dite Directive étant la même un des premiers considérants de celle-ci rappelle : (5) Le droit de tous les citoyens de l'Union de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres devrait, pour qu'il puisse s'exercer dans des conditions objectives de liberté et de dignité, être également accordé aux membres de leur famille quelle que soit leur nationalité.

Le souci du législateur européen est bien de maintenir l'unité de la famille au sens large du terme.

Madame comme vous le savez est arrivée sur le territoire en 2011.

Elle sera alors victime d'un changement de législation (belge - 2011) et demeura aussi légalement sur le territoire jusqu'en 2015. Elle sera prise en charge factuellement par sa famille (et vivra en famille), et ce jusqu'à ce jour.

Il lui a été aussi rendu impossible d'apporter toutes les preuves de transfert d'argent qui sont antérieur à 2011 dans un pays où il existe une méfiance des institutions financières où du fait de leurs coûts.

La dépendance sur le territoire – si elle devait être prise en compte - est au demeurant un élément difficilement prouvable. Madame est, en effet prise en charge par sa famille au quotidien (et de par la cohabitation). Mais la partie adverse a pu constater qu'elle ne dépendait d'aucune institution sociale – et n'engendre aussi aucune charge pour l'État depuis 2011.

Le cas d'espèce est donc bien le suivant, madame était indigente dans son pays, elle dépendait financièrement de sa famille qui l'a prise en charge matériellement et au quotidien dès son arrivée sur le territoire depuis 2011.

Question préjudicielle à la Cour de Justice de l'Union européenne :

Depuis l'entrée en vigueur du Traité de Lisbonne, le 1er décembre 2009, le Conseil du Contentieux des Étrangers est également tenu de poser les questions préjudicielles relatives à l'asile et à l'immigration.

Selon votre jurisprudence, votre Conseil a la possibilité et non l'obligation de questionner la CJUE., la réponse à cette question cependant relève de la compétence du juge naturel – à savoir de la CJUE européenne qui devra tenir compte de la spécificité de la législation belge (ce qu'elle n'a eu l'occasion de se faire à ce jour).

Il ressort de ce qui précède que la Cour de Justice de l'Union se doit d'être saisie des questions préjudicielles suivantes :

Au regard de principe de proportionnalité, lorsque d'une part l'indigence a été avérée dans le pays d'origine, le regroupé peut-il être exclu de la directive 2004/38 lu avec l'article 7, 20 et 21 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

B. Quant à la motivation

La requérante a de par sa demande introduit une nouvelle demande de reconnaissance de sa vie familiale et privée : objet premier de cette demande.

Il est reconnu que le respect des droits fondamentaux d'un citoyen de l'Union (en particulier notamment le droit au respect de la vie familiale garanti par l'article 7 de la Charte) doit être examiné, dans le cadre d'un examen individuel, afin d'évaluer la compatibilité au regard du droit de l'Union (et en particulier de l'article 20 TFUE) d'une mesure nationale refusant le droit de vivre en famille.

Il ressort d'ailleurs de notre jurisprudence qu'il existe effectivement une obligation de motivation dans le chef de l'administration.

De deux choses l'une :

- soit la décision est illégale en ne motivant pas sur les éléments premiers avancés par la requérante ;*
- soit la partie adverse reconnaît la vie familiale et privée, mais laisse la requérante dans un statut administratif inapproprié.*

La décision n'est donc ni adéquate, ni proportionnelle.

Dépendante financièrement de sa famille avant 2011, prise en charge par celle-ci depuis, en ayant un rôle central dans celle-ci (matriarche) il ne fait nul doute que la requérante pouvait invoquer à propos la notion de vie familiale et privée.

On doit s'en référer en ce qui concerne cette situation à l'Arrêt de la Cour (deuxième chambre) du 8 mai 2013 (2013/C 225/44), tout en précisant les principes qui découlent de la directive 2004/38 au regard des conclusions de cet arrêt qui rappelle l'importance de la vie familiale et privée

Sans aborder ici la question de l'application éventuelle de la directive, deux éléments semblent à ce jour acquiescer les articles 40 et suivants de la Loi sont bel sont bien une émanation de la directive 2004/38 - qui elle-même est une reconnaissance de l'article 8 de la CESDH ou 7 de la Charte de l'Union.

La conclusion de cet arrêt pourrait être applicable mutatis mutandis :

44 Une telle constatation ne préjuge pas de la question de savoir si, sur le fondement d'un examen à la lumière des dispositions de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, dont tous les États membres sont parties, un droit de séjour ne saurait être refusé aux ressortissants de pays tiers concernés dans le cadre du litige au principal.

La décision entreprise doit aussi être annulée."

2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag door te verwijzen naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet en legt feitelijk uit dat de verzoekende partij niet aantoonde ten laste te zijn in functie van de referentiepersoon, de Portugese schoonzoon van de verzoekende partij. Er wordt geen afhankelijkheidsrelatie tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij aangetoond in het land van herkomst of origine. De bestreden beslissing wijst erop dat de voorgelegde stukken, met bespreking van elk stuk, niet afdoende enige tenlasteneming voor de komst van de verzoekende partij naar België aantonen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De formele motiveringsplicht, vervat in deze wettelijke bepalingen, is niet geschonden.

2.3.1. De verzoekende partij voert inhoudelijke kritiek aan zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, naast de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...) 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van de verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

2.3.2. In eerste instantie betwist de verzoekende partij de motieven waaruit afgeleid wordt dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde ten laste te zijn van de referentiepersoon en niet afdoende aantoonde dat er reeds van in het herkomstland een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen haar en de referentiepersoon.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest *Jia* van het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007). Zij verwijst de verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel niet na te leven en verwijst naar de *ratio legis* van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). De eenheid van de familie moet bewaard worden. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad.

2.3.3. De verzoekende partij weerlegt niet dat in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij haar onvermogen en haar afhankelijkheid moet aantonen, het ten laste zijn van de referentiepersoon, ook toen de verzoekende partij nog in haar herkomstland verbleef. Deze wettelijke voorwaarden zijn cumulatief.

De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “*ten laste zijn*”, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden, vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van deze ruime appreciatiebevoegdheid, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken en verklaringen die zij zelf bepaalt en waarvan zij de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een wettigheidstoezicht.

Voorts kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip “*ten laste*” (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds, naar analogie, naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het HvJ in het arrest *Yunying Jia*, dat eveneens door de verzoekende partij wordt aangehaald in het verzoekschrift, alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste komen*” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43). De verzoekende partij gaat voorbij aan het gestelde in deze paragraaf van voornoemd arrest.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten voorlegde om het ten laste zijn van haar Portugese schoonzoon in het herkomstland aan te tonen, correct omschreven in de bestreden beslissing als volgt:

“- ‘*attestation d’indigence*’ n°01/DUAS.SONA/B.2/1381/2011 dd. 24.08.2011 en PV dd. 24.08.2011, opgesteld na de aankomst van betrokkene in België: deze documenten maken geen melding van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit deze documenten zou moeten blijken dat betrokkene de nodige financiële steun nodig had en ontving, maar dat dit niet bewezen werd aan de hand van de in het kader van deze aanvraag voorgelegde geldstortingen.

- bewezen geldstortingen vanwege derden (zoon en schoondochter) aan betrokkene dd. 01.02.2008, 08.01.2011, 26.01.2011 en 01.02.2011: deze geldstortingen zijn niet afkomstig van de

referentiepersoon, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voor zover ze dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.

- overzicht geldstorting ING voor bankrekening (...): echter, er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt wie de titularis is van deze rekening. De titularis van deze bankrekening ontvangt diverse kleinere bedragen vanwege de referentiepersoon en derden, maar stort zelf ook sommen aan derden, waaronder betrokkene. Voor zover deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs van financiële steun aan betrokkene, dient opgemerkt te worden dat deze in hun geheel betrekking hebben op de situatie in België, en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet. Zij stelt enkel dat zij sedert 2011 in het Rijk verblijft en het zeer moeilijk is de geldtransfers die gebeurden voor haar komst naar België te bewijzen.

Dit is een loutere bewering, tegengesproken door het gegeven dat zij wel degelijk bewijzen van geldstorting overmaakte van 2011, maar, zoals de bestreden beslissing correct stelt, deze te onregelmatig zijn en te beperkt zijn (slechts drie en afkomstig van J.C., een andere zoon van de verzoekende partij, en één storting van 1 februari 2008, afkomstig van een derde O.Y.) om op afdoende wijze een tenlasteneming door de referentiepersoon aan te tonen. De documenten van ING zijn onleesbaar, tenzij het overzicht, maar hiervan blijkt niet wie de titularis is van de bankrekening.

De overige overgemaakte stukken (bekend gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing), die betrekking hebben op geldoverschrijvingen naar de verzoekende partij, hebben betrekking op de situatie van de verzoekende partij na haar komst in België en zijn dus in het kader van de vereiste aan te tonen dat de verzoekende partij door de referentiepersoon ten laste werd genomen toen zij nog in het herkomstland verbleef. De uittreksels van ING dateren van 2018 en 2019 terwijl de verzoekende partij sedert 2011 in het Rijk verblijft. In die zin zijn deze stukken niet relevant.

Bijgevolg kon de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze stellen dat de verzoekende partij, die ouder dan 21 jaar is, niet aantoonde ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Ook de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, bestaande van in het land van herkomst of origine, is niet afdoende bewezen.

Ook moet verwezen worden naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), dat stelt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, punt 37).” (eigen onderlijning).

Er blijkt uit deze rechtspraak duidelijk dat onderzocht moet worden of er sprake is van een “een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid” (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia). Indien onvoldoende gegevens over de afhankelijkheid van de verzoekende partij van de referentiepersoon in het herkomstland worden voorgelegd, ziet de Raad niet in hoe het reële karakter van de afhankelijkheid als bewezen kan worden aanvaard. Het gegeven dat de verzoekende partij onvermogen zou geweest zijn in het herkomstland op zich toont niet aan wie haar desgevallend ten laste nam toen zij in het herkomstland verbleef.

Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet nodig een prejudiciële vraag te stellen aan het HvJ.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 2 van de Richtlijn 2004/38/EG slechts een weergave van de definities betreft en dat artikel 7 handelt over een verblijf van maximum drie maanden, terwijl de verzoekende partij in dit geval een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden heeft aangevraagd. Artikel 20 handelt over “*Duurzame verblijfskaart voor familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten*” en artikel 21 over “*Ononderbroken karakter van het verblijf*”, bepalingen niet relevant voor de beoordeling van de zaak van de verzoekende partij.

Verder duidt de verzoekende partij niet aan met welke overgelegde stukken geen rekening is gehouden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken, de motieven derhalve steunen op een juiste feitenvinding, correct beoordeeld zijn en niet kennelijk onredelijk zijn. De schending van artikel 40*bis*, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn door de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van artikel 8 EVRM, die een gelijkaardige inhoud kennen. Vooreerst merkt de Raad op dat uit deze bepalingen geen motiveringsplicht voortvloeit, enkel een onderzoeksplicht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar schoonzoon, de referentiepersoon.

In analogie van het arrest *Rahman* van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.*” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, 32).

Hieruit volgt dat de verzoekende partij moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *Rahman*, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden*”, door aan te tonen dat er sprake is van een “*financiële afhankelijkheid*” of “*ernstige gezondheidsredenen*” (“*ten laste*”) of dat de betrokkene behoort tot het “*huishouden*” van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin). De verzoekende partij heeft nagelaten de afhankelijkheidsband tegenover de referentiepersoon in het herkomstland aan te tonen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, met name dat het “*de bloedverwante in opgaande lijn*” in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie van meerderjarige kinderen tegenover een ouder vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de verzoekende partij “*reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon*”. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet. Evenmin zijn er aanwijzingen dat de verzoekende partij samen met de referentiepersoon een gezin vormde voor haar komst naar België.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar schoonzoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar schoonzoon niet vaststellen. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een

beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging diende of dient plaats te vinden. De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “zeer uitzonderlijke omstandigheden” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. De voorgelegde bewijzen aangaan haar opgebouwde integratie, zijnde “*de documenten betreffende de aangehaalde inburgering van betrokkene: inburgeringsattesten dd. 03.07.2013 en 25.11.2014, attest cursus maatschappelijke oriëntatie (15.04.2013 – 17.05.2013), ongedateerd vrijwilligersattest, certificaat Nederlandse les dd. 29.06.2015, attesten stad Brussel cursus Word dd. 04.03.2016 en Internet dd. 24.03.2016, attesten vzw Solidariteit voor het Gezin opleiding ‘dementie’ dd. 03.12.2018 en ‘basiscursus vrijwilligers’ dd. 01.04.2019; attest vrijwilligerswerk vzw Solidariteit voor het Gezin dd. 08.07.2019, verklaringen op eer vanwege derden*” en laten evenmin toe deze gegevens als zijnde “zeer uitzonderlijke omstandigheden” te beschouwen.

Verder is de verzoekende partij slechts zeer beperkt legaal verbleven in het Rijk ten gevolge van het indienen van aanvragen die steeds zijn afgewezen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat.

De verzoekende partij toont de schending van artikel 7 van het Handvest of van artikel 8 van het EVRM niet aan.

2.5. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.6. Waar de verzoekende partij nog opmerkt dat de kennisgeving van de bestreden beslissing laattijdig is, heeft een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

2.7. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, kent deze in het Belgische rechtssysteem geen precedentswaarde.

2.8. De Raad besluit dat het middel in al zijn onderdelen en in de mate de onderdelen ontvankelijk zijn, ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN